

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I BRESCHEN

Citation: Drachmann, Holger: "I BRESCHEN", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 309. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid80521/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hvor skræmt og forkludret som Fuglen i Bur,
 Hvor ufri jeg var mod den frie Natur,
 Det lærte jeg ude i Skoven.

Det brused omkring mig fra Blad og fra Gren;
 Fra Træets Katheder docered nu en
 Na en anden den løftende Lære,
 Og det hertes som Toner, som liflig Musik,
 Som Salomons Højsang, som Davids Lyrik,
 Som en Hymne til Vaargudens Ære;
 Det fyldte min Sjæl med saa mægtigt Bøgær,
 Med Luer i Syn og i Sinde,
 Jeg slog paa Kathedret: her, raabte jeg, her
 Er Sandheden ene at finde!

Ak Sandheden? — Vejen til den skal nok slaa
 Saa mange og sælsomme Bugter. —
 Men, altid forsagt ved Begyndelsen staa
 Og altid for Skrupler kun Halvvejen naa:
 Kun tidet for Livet det frugter. —
 Nej, Livet skal leves, og Vaaren er skøn,
 Og Marken er frodig og Skoven er grøn:
 Saa lad os da leve med Vaaren!

I BRÆSCHEN

Kanonilden standsed; og Krudtrøgen trak
 Fra Laveterne bort, og bag Skanserne bølged
 Et uhyre Tusindbens Legeme frem;
 Og det blinked i Solen fra Leddyrets Krop, —
 Det var Infanteriet, Trop for Trop,
 Og forrest der red Generalen.
 Og han vinked, og Hornene skingrede skarpt
 Og Trommerne buidred; Kolonnerne standsed;
 Han løfted den skyggende Haand over Brynet,
 Og saa gennem Krudtrøgens flygtende Sky
 Over imod den belejrede By. —

Der laa den med stejle og trodsige Mure,
 Og Solen beskinnet de rødgule Sider,

Og Murene syntes hvert Angreb at trodse,
 Og Bannerne flagred saa lystigt i Vinden; —
 Han prøved med Blikket fra Foden til Tinden
 De truende, rødgule Murstensfjelde:
 Hvad kan vel den Summen i Byen fortælle?
 Hvad stimler man sammen deroppe paa Muren?
 Hvortil denne Hejsen og Graven og Hakken?
 Ej se! de har Kurve og Bjælker paa Nakken;
 Det gaar jo saa fint som i Bikubens Hus; —
 Et Stykke af Muren er skudt i Grus!

Han pegede did, og hans Stemme den lød:
 „Soldater! før Aften skal Fæstningen falde;
 „Men et maa gaa forud: De enkeltes Død
 „Maa til, for at Sejren kan række os alle;
 „Soldater! I ser, der er Bresche i Muren!
 „Nu gælder det; hvem vil gaa frivilligt Turen?“ —

En dødsstille, aandedrætsrøvet Minut; —
 Og hist og her i de tætte Geledder
 En Aabning, som lukkedes langsomt igen.
 De traadte alvorligt for Fronten hen,
 Geværer i Haanden, og danned en Række;
 Det rasted, de plantede op Bsjonetren,
 Det knækked, de prøvede Hænen og Hætten;
 En dunhaget Yngling paa Fløjen sig stilled,
 Længs Kaarden de blinkende Solstraaler spiled,
 Og „Marsch“! Uden Trommer og uden Musik
 Med sammenbidt Læbe mod Breschen de gik.

Og Dagen den led; og det synkende Skær
 Af Solen faldt blodrødt paa Murenes Tinder;
 I Skyggen dernede, hvor Gabet var skudt,
 Hen over Fasciner og sprængte Kanoner,
 Igennem Forhugninger og Bastioner,
 Hvor Lig laa i Dynger med gabende Vunder,
 Med krummede Kroppe, med Greb end i Døden
 Om Værget, som ingen ustraffet kom nær —
 Drog ind gennem Breschen den sejrende Hær.
 Og Trommerne buldred og Hornene skingred;
 Da blottede han, Generalen, den haarde

Sit Hoved, og sænked fra Hesten sin Kaarde,
 Og Hornene klang over Murene hen, —
 Han hilste de faldne i Breschen igen.

SNEDKERSVENDENS VISER

I

Til en Ven.

Livet kan være forbandet nok,
 Værre det bli'er ved at klage;
 Fremad min Bro'r! over Sten og Stok,
 Og se dig aldrig tilbage.
 Syng kuns en Sang med en rask Melodi,
 Du fik jo Lunger og Stemme;
 Verden derude har Plads for ti,
 Det maa aldrig en Haandværkssvend glemme.

Randslen paa Ryggen, og Hatten paa Snurr;
 Puds dine Øjnes Brillér!
 Selv om Du løber i Livet surr,
 Slaa dine modigste Triller.
 Pigerne elsker et muntert Gesicht:
 Pokker skal derfor græde;
 Sang er en Haandværkssvends første Pligt
 Hvor han nu end er tilstede.

Værterne øre som Verden er:
 Helst de bespiser de glade;
 Sæt dig da aldrig i Krogen tvær,
 Lang til de fyldte Fade.
 Har du ej Mønten, ja da er det skidt,
 Dog, Du skal bare fortære:
 Værten gi'er altid den glade Kredit,
 Og glad skal en Haandværkssvend være.

Slaa dig igennem, det bedste Du kan,
 Du fik jo Næver paa Skaftet;
 Modet har altid hjulpet sin Mand
 Saa længe som han har haft'et.
 Øksen i Vejret og Høvlen parat!